

ПРОТОКОЛ

№ 119

гр. Пазарджик, 19.01.2024 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Георгиев

при участието на секретаря Лора Анг. Герова
Сложи за разглеждане докладваното от Христо Георгиев Гражданско дело №
20235220101366 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 14:00 часа се явиха:

Ищецът Т. Е. Ш. не се явява лично, редовно призована, за нея се явява
адвокат М., редовно упълномощена да я представлява, с пълномощно
приложено по делото.

Ответникът „Крис“ АД, редовно призован, представлявано от Б. И. Й.,
не се явява лично представляващият, за тях се явява адвокат Х. от АК
ПАЗАРДЖИК, преупълномощен да представлява ответника с пълномощно от
днес.

АДВ. М.: Няма процесуална пречка. Моля да се даде ход на делото.

АДВ. Х.: Няма процесуална пречка. Моля да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не са налице процесуални пречки за даване ход на
делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО :

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на
фактическата страна на спора.

АДВ.М.: Поддържахме исковата молба, както и доказателствените
искания. Моля да приемете постъпилата от НОИ преписка, като
доказателство по делото. Моля, ако ответника е предоставил цялото трудово
досие на доверителката ми, то да бъде прието. По отношение на исканата

съдебно-икономическа експертиза – не възразявам да бъде допусната.

Моля, да се изиска от Инспекция по труда - Пазарджик сигнал с вх. №22085289 от 25.07.22г., подаден от ищцата. Сигнала е за неизплатено възнаграждение.

АДВ. Х.: Оспорвам исковата молба. Поддържам подадения отговор. По отношение на задължението за предоставяне на трудовото досие, бих помолил да обърнете внимание, че е в изпълнение на определение от 26.06.2023г. „Крис“ АД е представил трудовото досие на ищцата с молба вх. № 19188 от 10.08.2023г.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 145, АЛ. 3 ОТ ГПК, СЪДЪТ ПРИКАНВА СТРАНИТЕ КЪМ СПОГОДБА.

АДВ. М. : Бихме могли да постигнем спогодба.

АДВ. Х.: Нямам правомощия за сключване на спогодба.

Спогодба не бе постигната.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПИ КЪМ ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:

Подаденият иск е с правно основание чл.222 ал.3 от КТ, във връзка с чл.86 ал.1 от ЗЗД.

Подадена е искова молба от ищецът Т. Ш., чрез адвокат М. с която твърди, че Т. Ш. е била служител по трудово правоотношение на длъжност „шивач“ с ответното дружество повече от 36 години, видно от отразяванията в трудовата ѝ книжка, извадка-копие от която прилагаме. Трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 326, ал.1 от КТ със Заповед № 25/28.10.2021 г., считано от 01.11.2021 г.

Сочи се, че съгласно цитираната заповед и въпреки, че ищцата Т. Ш. е полагала труд в ответното дружество повече от 36г., а именно 36 години, 1 месец и 5 дни, при прекратяване на правоотношението ѝ единствено ѝ е изплатено обезщетение по чл.224, ал. 1 от КТ - 7 дни отпуск. Преди прекратяване на трудовото ѝ правоотношение същата е била подведена да подпише молба за напускане по взаимно съгласие и именно на база молбата, същата е освободена. Като съвсем целенасочено в заповедта ѝ за прекратяване на трудовия договор е записано, че се прекратява трудовото ѝ правоотношение на основание чл.326, ал.1 от КТ, а не на правилното чл.327,

ал.1, т.12 от КТ-поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Твърди се, че към датата на прекратяване на трудовото й правоотношение, за работодателя е било известен фактът, че ищцата е придобила както възраст, така и осигурителен стаж по смисъла на чл.68, ал.1 от КСО. С Разпореждане на НОИ на ищцата е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст считано от 12.11.2021г.

Твърди се, че както към датата на издадената Заповед № 25/28.10.2021г., за прекратяване на трудовото правоотношение, така и към датата на завеждане на исковата молба ответникът не е изплатил дължимото съгласно чл.222, ал.3 от КТ обезщетение на Т. Е. Ш., което следва да бъде определено въз основа на шест кратния размер на brutното й трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди уволнението за месец октомври 2021г. или сумата в размер на 3900 лв. (650 лв. месечно)

Съгласно разпоредбата на чл. 228. ал. 3 КТ обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е предвиден друг срок.

Сочи се, че доколкото трудовото правоотношение е прекратено считано от 01.11.2021 г., срокът за изплащане на процесното обезщетение е изтекъл на 01.12.2021 г., поради което работодателят, считано от 02.12.2021г. е изпаднал в забава и дължи мораторна лихва на основание чл.86 от ЗЗД в размер на 536.25 лева.

Моли се настоящата искова молба, да се приеме като покана за плащане, ведно със законните последици от това.

Сочи се, че съгласно трайно установената практика на касационната инстанция, обективизирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 720 от 25.10.2010 г. по гр. д. № 191/2010 г. на ВКС, IV г. о., решение № 235 от 03.07.2014 г. по гр. д. № 969/2014 г. на ВКС, IV г. о. и решение № 270 от 24.03.2014 г. по гр. д. № 1296/2013 г. на ВКС, III г. о. обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ може да се изплаща само веднъж при придобиването на право на пенсия. Правото на пенсия трябва да бъде придобито към момента на прекратяването на трудовото правоотношение и се дължи еднократно при

първоначалното прекратяване на трудовото правоотношение, независимо дали то е придобито поради наличието на определена възраст или без оглед на това. В настоящия случай към датата на прекратяване на процесното правоотношение ищцата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като в случая това се установява и направените в трудовата книжка отбелязвания.

Твърди се, че се установява от вписванията в трудовата книжка на Т. Ш., че същата е работила в ответното дружество в продължение на 36 години, 1 месец и 5 дни без прекъсване, поради което размерът на следващото ѝ се обезщетение съобразно цитираната норма на чл. 222, ал. 3 във връзка с чл. 228. ал. 1 КТ следва да бъде определено въз основа на шесткратния размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди прекратяване на трудовият ѝ договор. Нужно е още да се отбележи, че и в трудово-правната доктрина (вж. проф. В. М., „Трудово право“. 6-то изд., 2008 г., стр. 638) категорично се застъпва позицията, че за приложението на чл. 222, ал. 3 КТ е без значение видът на пенсията за осигурителен стаж и възраст. Като релевантна е и пенсията по § 4 от ПЗР на КСО. Същевременно и в съдебната практика (вж. Решение № 117 от 14.04.2010 г. по гр. д. № 4487/2008, /г. о. на ВКС) се приема, че обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ се дължи и на работници и служители, които придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при по-благоприятни от общите условия по чл. 68, ал. 1 и 2 КСО, а именно и в случаите на т. нар. „ранно пенсиониране“. Сред тях попадат именно пенсиите по § 4 и § 5 от ПЗР на КСО.

Оформен е петитум с който се моли съдът да постанови решение, с което да осъди по исковете с правно основание чл. 222, ал. 3 КТ и чл. 86. ал. 1 ЗЗД да осъди „КРИС“ АД, ЕИК:112078755 да заплати на ищцата Т. Е. Ш. сумата в размер на 3900лв., представляваща обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата, след като е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на шест месечни brutни трудови възнаграждения, ведно с мораторна лихва на основание чл.86 от ЗЗД размер на 536.25 лева, считано от 02.12.2021г. до датата на завеждане на исковата молба, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на задължението.

Претендират се разноси.

Сочат се доказателства. Направени са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, представляван от адвокат Х., с който се оспорва предявените от Т. Е. Ш. искове с правно основание чл.357, ал.1 във връзка с чл.222, ал.3 от Кодекса на труда и чл.86, ал.1 от ЗЗД. Счита се, че тези искове са неоснователни по следните съображения:

Твърди се, че е вярно, че страните са били в трудово правоотношение, възникнало въз основа на подписан помежду им трудов договор от 26.09.1985 г., прекратен със Заповед № 25/28.10.2021г. на изпълнителния директор на „Крис” АД (приложена към исковата молба) на основание чл.326, ал.1 от КТ - с писмено предизвестие от работника. Безспорно е също така, че размерът на brutното трудово възнаграждение, получено от ищцата за последния пълен месец преди прекратяването на трудовия договор, е 650 лева.

Твърди се, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение - 01.11.2021 г. - ищцата е имала трудов стаж 36 години, 1 месец и 5 дни, както е вписано в трудовата ѝ книжка.

Твърди се, че не отговаря на истината твърдението в исковата молба, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищцата е била придобила право на пенсия за прослужено време и старост. Според ответника ищцата не е придобила право на пенсия преди или към момента на прекратяването на трудовото правоотношение, а след това - на 12.11.2021 г., когато е навършила изискваната от закона възраст от 61 г. и 8 месеца (по арг. от чл.68, ал.1, т. I от КСО).

Сочи, че щом ищцата не е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст до момента на прекратяване на трудовото правоотношение, тя няма право на претендираното обезщетение по чл.222, ал.3 от Кодекса на труда.

Твърди се, че от гореказаното, неоснователна е и претенцията за мораторна лихва, считано от 02.12.2021 г. до датата на предявяване на исковата молба, тъй като бившият работодател на ищцата не е бил уведомяван досега и научава за главния иск, касаещ обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, за първи път в момента на получаване на книжката по настоящото дело, т.е. на 24.04.2023г.

Моли се съдът да постанови решение, с което да отхвърли предявените

искове и да осъди ищцата да заплати на ответника направените разноси по делото.

Не се възразява да се приемат представените към исковата молба писмени доказателства, като е заявено, че се оспорва съдържанието на Разпореждане № ***** на ТП на НОИ-Пазарджик, в частност вписаната в него констатация, че към 12.11.2021г. ищцата била притежавала 40 години 04 месеца и 23 дни осигурителен стаж.

Сочат се доказателства. Правят се доказателствени искания.

По доказателствената тежест съдът указва на страните, че всяка от тях носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, на които основава своите искания и възражения. В конкретния случай ищцовата страна следва да докаже, че са възникнали предпоставките на чл.222 ал.3 от КТ и работника или служителя е придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст към момента на прекратяване на трудовото правоотношение и поради тази причина има право на обезщетение.

Ответната страна носи доказателствена тежест по отношение на направените възражения в отговора на ИМ.

АДВ.М.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме. Нямам искания по доказателствата.

АДВ.Х.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме. Нямам искания по доказателствата.

По отношение на доказателствените искания съдът се е произнесъл с определение №1661/26.06.2023г. с което е задължил ТП на НОИ – гр. Пазарджик, да предостави по делото препис от цялата преписка за отпускане на лична пенсия на ищцата Т. Е. Ш. .

СЪДЪТ с Определение №3220/14.12.2023г. е приел представените от страните писмени доказателства. Задължил е на основание чл.190 ал.1 от ГКП ответника „Крис“ АД да представи по делото копие на трудовото досие на ищцата, включително трудовия договор, сключен между страните. Предупредил е ответника, че не представянето на документите се преценява съгласно чл.161 от ГПК, т.е съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснатите доказателства.

СЪДЪТ докладва на страните постъпилите по делото материали, както следва:

Молба вх.№19188 от 10.08.2023г. от ответното дружество, с която е представено копие от трудовото досие на ищцата.

Писмо вх.№ 16432 05.07.2023г. от ТП на НОИ – гр. Пазарджик, с което е изпратено копие на цялото пенсионно досие на ищцата Т. Е. Ш..

АДВ.М.: Запозната съм. Да се приемат.

АДВ.Х.: Моля да приемете доказателствата.

СЪДЪТ счита, че следва да приеме постъпилите по делото материали, тъй като същите са относими към предмета на правния спор и са били изрично изискани от съда поради, което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените с молба вх.№19188 от 10.08.2023г. копие от трудовото досие на ищцата както и приема постъпилите материали с писмо от вх.№ 16432 05.07.2023г. от ТП на НОИ – гр. Пазарджик, а именно копие на цялото пенсионно досие за отпускане на лична пенсия на Т. Е. Ш..

АДВ.М.: Моля да се изиска или да ми предоставите съдебно удостоверение да получа копие от подаден сигнал и резултат от същия от Инспекция по труда гр. Пазарджик. По отношение на искането на ответното дружество за назначаване на експертиза – не възразявам.

АДВ.Х.: Смятам, че искането на ищцовата страна е неотнормо, тъй като ние не спорим за това дали е платено или не. Сигнала, доколкото разбрах, касае това, че не е платено. Поддържам искането за допускане на съдебна експертиза.

СЪДЪТ, след като се запозна с направеното от ищцовата страна искане и със становището на страните, счита, че същото е допустимо, но към настоящия момента следва да бъде оставено без уважение, тъй като от изявлението на процесуалния представител на ищцовото дружество в настоящето СЗ, стана ясно, че ответника не оспорва въпросните обстоятелства във връзка с установяването на които бе направено съответното искане от ищцовата страна, поради което съдът намира за безпредметно изискването на съответната информация или издаването на съдебно удостоверение в тази насока.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищцовата страна да бъде изискана информация или алтернативно да бъде издадено съдебно удостоверение, с което да се снабди с необходимите ѝ документи и информация.

По отношение на направеното искане с отговора на ИМ за назначаването по делото на съдебно-икономическа експертиза, съдът намира така направеното искане за допустими и основателно, и като такова следва да се уважи. Несъмнено във входа на настоящето производство, възникват въпроси за изясняването на които са необходими специални знания, поради което се явява наложително допускането на такава съдебно-икономическа експертиза и участието на ВЛ.

Предвид гореизложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПУСКА по делото изслушването на съдебно – икономическа експертиза като ВЛ след запознаването с материалите по делото и извършване на справки, следва да отговори по въпросите които са поставени от ответника в отговора на ИМ.

ОПРЕДЕЛЯ за вещо лице по така допуснатата експертиза Д. Щ., както и определя депозит за възнаграждението на ВЛ в размер на 250лв, който депозит следва да се внесе от ответната страна в едноседмичен срок, считано от настоящето СЗ.

АДВ.Х.: На този етап оттеглям иска за задължаване на ищцата за представяне на доказателства свързани с нейното заявление до ТП на НОИ - гр. Пазарджик.

АДВ.М.: Нямам други доказателствени искания.

АДВ.Х.: Нямам други доказателствени искания.

СЪДЪТ счита, че делото не е изяснено от фактическа и правна страна, поради, което следва да бъде дадена възможност на ВЛ да изготви своето експертно заключение по допуснатата съдебно–икономическа, а делото следва да се отложи.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 29.03.2024г. от 14:00 ч., за която дата и час страните се считат за уведомени от днес.

Да се призове вещото лице Д. Щ..

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 14:30 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____